

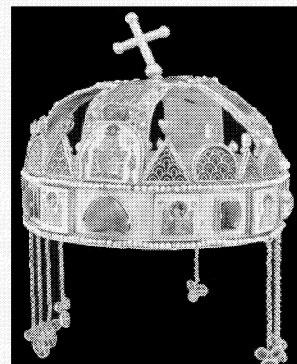
SZENT ISTVÁNRA EMLÉKEZÜNK AUGUSZTUS 20-ÁN

Késői alattvalóként, ezer év távlatából üzenem Neked, hogy még itt vagyunk. Itt vagyunk, és magyarok vagyunk. Annak az országnak a lakói, amelyet Te alapítottál. Amely a Te művedként vonult be a művelt európai országok sorába. Sokszor megfogytunk, sokszor reményt veszítve felemelt fővel állottunk. Be sokszor sírtuk vissza, be sokszor kiáltottunk Hozzád, be sokszor kívántuk bölcsességedet, törvényeidet, magyar hazánkhoz hűségedet! A gyermekkori otthoni csendben apám úgy beszél Rólad, mint a Szent királyról.

Ma már mindenki tudhatja, hogy halálod óráján az országot jelképező szent koronát a Szűzanyának ajánlottad fel. Uram, országod áll még. Ha számban fogyatkoztunk is hitünkben és magyarságunkban erősek próbálunk maradni.

Szentté avatásod 1083-ban nem volt hiábavaló. /Hiszem a szent szó eredeti latin alakjának (sanctus) jelentése: tiszteletre méltó, nagytekintélyű./ A vallásos jelentősége mellett nagyhorderejű politikai esemény is volt.

Nem kaptuk ingyen azt a tekintélyt, ami a keresztény közösségből ránk származott. Nem maradtunk adósságban sem Európa, sem a történelem előtt. Az európai népek összközösségének lettünk és maradtunk tagjai.

SZAVAK HELYETT A KÉPEI BESZÉLNEK

Az V. Nemzetközi Alkotótábor nyitórendezvényeként Süli István debreceni fotóművész kiállítását tekinthették meg június 28-ától egy héten át azok, akik ellátogattak a Bocskai István Gimnázium aulájába.

- Olyan családban nőttem fel, ahol a tett szerepe volt a fontos és nem a szóé. A kis falu, ahol születtem, és a szűk közösségben meglévő bensőséges viszony indított el azon az úton, hogy ne szavakkal fejezzem ki mondanivalómat. Már középiskolás koromban, persze még kezdő szinten, elkezdtem a fotózással foglalkozni - emlékszik vissza a kezdetekre. Azt mondja, mindig fontosnak tartotta azt, hogy ne magának csináljon meg egy képet. Azok, akik megnézik, szeressék és értékeljék valamiért, vagy éppen ne szeressék.

Azt gondolhatnánk, hogy néhány fotót elkészíteni nem ördögösség. Ma, amikor már szinte mindent megcsinálnak helyettünk a gépek, elfeledkezünk a legfontosabbról, magáról az emberről.

Süli István szerint egy fotós számára a legalapvetőbb képesség kell, hogy legyen az, hogy nyitott szemmel járjon és meglássa az embereket.

- A fotónak mindig legyen tartalma - mondja, majd hozzáteszi: talán túlzás, de szinte mindig kéznél kellene lenni a gépnek, hogy ha látok valamit, azonnal meg tudjam örökíteni.

Nem egyszer újság számára is készített fotókat, és úgy tartja, más az, amikor kiállításra dolgozik az ember, és más, amikor a sajtónak fotóz. - Azzal, hogy az évek múlásával a sajtóban is egyre nagyobb szerepet kapott a fotó, még nem biztos, hogy a színvonal is nőtt.

Hiába hivatásos fotográfus valaki, azon túl, hogy teszi a dolgát és mindent megcsinál, amit kérnek tőle, azt hiszem, nem feltétlenül a szenzációt kellene keresnie, hanem az olyan pillanatokat, amelyeket más nem lát meg - sorolja.

A digitális technika egyre szélesebb körű elterjedése ellenére optimistán szemléli a jövőt. Úgy véli, a hagyományos fényképészet még jó pár évig meg tudja állni a helyét. - Amellett, hogy a kiállításon látható képek többsége már számítógépből került ki, amikor csak tehetem, megpróbálok fotólaborban dolgozni. A fényképezőgépembe soha nem teszek színes filmet, és mindig vaku nélkül, természetes fénynél fotózok - árulja el szakmai titkait. Amihez még az is hozzátartozik, hogy legyen bárki is az objektív előtt, igyekszik vele személyes kapcsolatot kialakítani. Így lehet az, hogy mára számos sikeres kiállítás van a háta mögött és kitüntetések, díjak tucatját tudhatja a magáénak. **TA**

